

ca, obowiązany jest odpowiednio stosować przepisy instrukcji.

§ 6. Hotele objęte centralną recepcją mogą bezpośrednio przyjmować cudzoziemców, powiadamiając równocześnie o tym centralną recepcję. W powiadomieniu należy podać numer przydzielonego pokoju i czas, na jaki go wynajęto. W tym wypadku hotel przyjmujący cudzoziemca zobowiązany jest do przestrzegania wszystkich przepisów instrukcji, które dotyczą centralnych recepcji.

§ 7. W skierowaniu na pobyt w hotelu centralna recepcja wpisuje datę, numer oraz nazwę organu wystawiającego dowód, na którego podstawie stwierdzono posiadanie przez cudzoziemca waluty polskiej pochodzącej z wymiany (§ 2). Skierowanie powinno być wystawione w dwóch egzemplarzach. Oryginał należy doreczyć cudzoziemcowi w celu złożenia go w recepcji hotelu, do którego został skierowany. Kopia powinna być przechowywana w aktach centralnej recepcji.

§ 8. W razie przedstawienia przez cudzoziemca pisemnego imiennego zamówienia na pobyt w hotelu, wystawionego przez organ administracji państwowej, organizację polityczną lub społeczną bądź jednostkę gospodarki społecznej, w którym dana instytucja zobowiązuje się do opłacania należności za pobyt cudzoziemca w hotelu, centralna recepcja powinna wystawić cudzoziemcowi skierowanie na pobyt w hotelu, odnotowując jedynie numer oraz datę wystawienia zamówienia przez instytucję. Oryginał skierowania z zamówieniem otrzymuje cudzoziemiec w celu złożenia tych dokumentów w recepcji hotelu, do którego został skierowany. Zamówienia instytucji, po ich zrealizowaniu, powinny być dołączone do kopii rachunku hotelowego i stanowią dokument księgowy dla hotelu.

§ 9. Centralna recepcja nie pobiera opłat za usługi świadczone cudzoziemcom w hotelach nie będących siedzibą centralnej recepcji. Opłaty te pobierane są przez hotele, w których zamieszkuje cudzoziemiec.

§ 10. Na kwitach wymiany walut lub zaświadczeniach, wystawionych cudzoziemcowi przez instytucje dokonujące wypłaty waluty polskiej (§ 2), recepcja hotelu obowiązana jest odnotować wysokość rachunku hotelowego oraz wykazać kwotę pozostałą do wykorzystania. Adnotacje powinny zawierać datę ich dokonania oraz podpis recepcjonisty i pieczęć hotelu.

§ 11. Recepcja hotelu, w którym zamieszkuje cudzoziemiec, zobowiązana jest do prowadzenia dokładnych zapisów

w „książce rejestrującej źródło pochodzenia waluty polskiej, posiadanej przez cudzoziemców”. Numer kolejny zapisu w książce powinien być przeniesiony do dziennika hotelowego lub do dziennika raportu ruchu i umieszczony przy nazwisku cudzoziemca. W hotelach posiadających maszyny recepcyjne numer kolejny zapisu należy umieszczać na kopii rachunku pozostającej w hotelu.

§ 12. Jeżeli cudzoziemiec zgłaszający się w centralnej recepcji nie mógł uprzednio dokonać wymiany waluty obcej (§ 2) i nie przedstawił dowodu wymiany, centralna recepcja może wydać cudzoziemcowi skierowanie na pobyt w hotelu jedynie na okres jednej doby. Wystawienie skierowania na dalszy okres pobytu w hotelu przez centralną recepcję lub przedłużenie pobytu bezpośrednio przez recepcję hotelową może nastąpić dopiero po przedstawieniu przez cudzoziemca dowodu stwierdzającego źródło pochodzenia waluty polskiej.

§ 13. Dla zapewnienia sprawnej obsługi cudzoziemców centralna recepcja obowiązana jest utrzymywać stały kontakt z recepcjami innych hoteli miejscowych posiadających pokoje, które mogą być wykorzystane dla recepcji cudzoziemców.

§ 14. Centralne recepcje dysponują pokojami w hotelach objętych centralną recepcją w ilości nie przekraczającej 5% ogólnej liczby miejsc w każdym z tych hoteli. Pozostawienie do dyspozycji centralnej recepcji większej ilości miejsc może nastąpić za zgodą właściwej jednostki nadrzędnej. Centralne recepcje dysponują pokojami w hotelach do godziny 16 w dniu zakwaterowania. Po tym terminie poszczególne hotele dysponują samodzielnie posiadanymi pokojami, o ile uprzednio nie zostały one zarezerwowane przez centralną recepcję.

§ 15. W pensjonatach „Orbis” opłatą w walucie polskiej, pochodzącej ze źródeł określonych w § 2, objęte są wszystkie usługi świadczone cudzoziemcom (łącznie z wyżywieniem). Przedsiębiorstwa ośrodków wypoczynkowych „Orbis” mogą bezpośrednio przyjmować cudzoziemców, przestrzegając przepisów niniejszej instrukcji.

§ 16. W celu sprawnego i szybkiego informowania cudzoziemców o miejscu i sposobie wymiany zagranicznych środków płatniczych na walutę polską, w hotelach objętych centralnymi recepcjami powinny być wywieszane odpowiednie informacje w trzech językach (angielskim, francuskim i niemieckim) z podaniem adresów najbliższych placówek dokonujących wymiany. Niezależnie od powyższego pracownicy obsługujący cudzoziemców obowiązani są udzielać wszelkich dodatkowych informacji w tym zakresie.

279

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 31 maja 1962 r.

w sprawie wymagań eksportowych dla artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych na eksport.

W związku z przepisami uchwały nr 391 Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie charakterystyki technicznej artykułów przeznaczonych na eksport zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę produkcji artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych na eksport powinny stanowić Polskie Normy, normy branżowe, normy resortowe ustanowione na podstawie dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. z 1953 r. Nr 15,

poz. 61 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) z ewentualnie przewidzianą w nich odrębną klasą jakościową, załączniki eksportowe do tych norm lub dane techniczne stanowiące charakterystykę techniczną, o której mowa w § 1 uchwały nr 391 Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie charakterystyki technicznej artykułów przeznaczonych na eksport, opracowane w formie wymagań eksportowych.

2. Jeżeli dany artykuł produkowany jest przez jeden lub kilka zakładów produkcyjnych, a jego znaczenie dla ryn-

ku krajowego lub eksportu jest niewielkie, podstawę produkcji stanowić może również norma zakładowa uzgodniona z Centralnym Inspektorem Standaryzacji.

§ 2. 1. Wymagania eksportowe opracowuje się w przypadkach, gdy:

- 1) istniejąca dla artykułu rolno-spożywczego norma nie zawiera postanowień niezbędnych dla eksportu, a jej nowelizacja jest niecelowa, ponieważ kryteria jakościowe dla potrzeb handlu zagranicznego są odmienne od kryteriów przyjętych dla rynku krajowego, lub gdy nie można ustalić takich postanowień normy, które by odpowiadały wymaganiom wszystkich rynków odbiorczych;
- 2) nie ma normy dla danego artykułu rolno-spożywczego, a opracowanie jej pod kątem uwzględnienia potrzeb handlu zagranicznego jest niecelowe z przyczyn określonych w pkt 1.

2. Dla danego artykułu można opracować kilka wymagań eksportowych w zależności od potrzeb handlu zagranicznego lub wymagań rynków odbiorczych.

§ 3. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa tematy, które ze względu na potrzeby handlu zagranicznego powinny być objęte wymaganiami eksportowymi.

§ 4. Wymagania eksportowe powinny określać:

- 1) wymagania jakościowe,
- 2) wymagania dotyczące opakowania, znakowania, przechowywania i transportu,
- 3) pobieranie próbek i metody badań.

§ 5. Plan opracowania wymagań eksportowych zatwierdza Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

§ 6. W razie opracowywania nowych lub nowelizacji istniejących norm dla artykułów rolno-spożywczych, przy określaniu parametrów jakościowych powinny być wykorzystywane wymagania eksportowe i doświadczenia handlu zagranicznego w zakresie podnoszenia jakości produkcji.

§ 7. 1. Opracowanie wymagań eksportowych powinno być poprzedzone ustaleniem założeń, które powinny zawierać:

- 1) zestawienie wymagań jakościowych dla danego artykułu, ustalonych w normach oraz w drodze porozumień międzynarodowych (np. przez Radę Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, Europejską Komisję Gospodarczą, Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), Międzynarodową Organizację do Spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO);

- 2) zestawienie wymagań głównych rynków odbiorczych;
- 3) zestawienie wskaźników jakościowych dotyczących danego artykułu, ustalonych przez głównych eksporterów na rynki międzynarodowe;
- 4) określenie możliwości technicznych producenta;
- 5) wnioski co do wskaźników jakościowych artykułu, którego wymagania eksportowe mają dotyczyć.

2. Założenia do wymagań eksportowych opracowuje Centralny Inspektorat Standaryzacji.

§ 8. 1. Projekt wymagań eksportowych opracowuje Centralny Inspektorat Standaryzacji.

2. Uzgodnienie projektu następuje na posiedzeniu komisji normalizacyjnej działającej przy Centralnym Inspektoracie Standaryzacji, z udziałem przedstawicieli zainteresowanych instytucji. Regulamin komisji zatwierdza Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

3. Jeżeli nie doprowadzono do uzgodnienia projektu wymagań eksportowych, sporne zagadnienia rozstrzyga Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z zainteresowanym ministrem.

4. Wymagania eksportowe ustanawia dyrektor Centralnego Inspektoratu Standaryzacji w porozumieniu z zainteresowanymi instytucjami, wyrażonym podpisem kierownika instytucji, złożonym na oryginale, a w przypadku określonym w ust. 3 — na podstawie decyzji właściwych ministrów.

5. Ustanowione wymagania eksportowe Centralny Inspektorat Standaryzacji przesyła zainteresowanym instytucjom oraz przekazuje do wiadomości Polskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu.

§ 9. Prace związane z opracowywaniem wymagań eksportowych finansowane są na zasadach określonych przepisami dotyczącymi źródeł i sposobu finansowania prac normalizacyjnych.

§ 10. Ewidencję wymagań eksportowych prowadzi Centralny Inspektorat Standaryzacji.

§ 11. Tłumaczenie oraz publikowanie, rozpowszechnianie i propaganda za granicą wymagań eksportowych należą do przedsiębiorstw handlu zagranicznego, które czynności te powinny wykonywać w porozumieniu z Centralnym Inspektorem Standaryzacji.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego: *J. Wodzicki*.